ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Jaroslava Vlašína ve věci žalobce **O. S.**, zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Praha 2, Slezská 36, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 12. 2015, č. j. 30 A 76/2015 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobcova zástupce JUDr. Petra Novotného.

Odůvodnění:

Žalobci (dále jen „stěžovatel“) byl povolen pobyt na základě víza k pobytu za účelem zaměstnání, a to do 2. 12. 2011. Během této doby podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Dne 20. 12. 2011 se dostavil k pořízení biometrických údajů potřebných pro vystavení průkazu o povolení k pobytu a

přitom byl písemně informován o povinnosti dostavit se dne 12. 1. 2012 k převzetí průkazu o povolení k pobytu. Lhůta k převzetí průkazu ovšem marně uplynula v pondělí 20. 2. 2012, aniž by si stěžovatel průkaz vyzvedl, a správní orgán I. stupně proto rozhodnutím ze dne 23. 2. 2012, č. j. OAM-74594/DP-2011, rozhodl podle § 169 odst. 8 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zastavení řízení o stěžovatelově žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Stěžovatel napadl rozhodnutí odvoláním, v němž žádal o shovívavost a vysvětlil, že sice převzal 20. 12. 2011 dokumenty s poučením, ale spěchal a jeho dokumenty zůstaly ležet na stole u správního orgánu I. stupně. Jednatel společnosti, kde pracuje, jej následně ujistil, že nejde o zásadní problém, následně se ale ukázalo, že administrativní chybou nebyl registrován ve firemní knize sledování víz a zapomnělo se na něj. Komise pro rozhodování ve věcech cizinců (dále jen „žalovaná“) jeho odvolání zamítla rozhodnutím ze dne 17. 6. 2015, č. j. MV-40156-4/SO/sen-2012, neboť stěžovatel sice upozorňoval, že mu v převzetí průkazu bránily důvody na jeho vůli nezávislé, uvedl je však až v odvolání, ač je měl podle § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců sdělit již ve lhůtě k převzetí průkazu o povolení k pobytu. Správnímu orgánu I. stupně takové důvody známy nebyly, takže jeho postup byl plně v souladu se zákonem.

Stěžovatel napadl uvedené rozhodnutí žalobou, odůvodněnou nezohledněním katastrofální situace ve stěžovatelově zemi původu a nepřiměřenosti zásahu do jeho rodinného a soukromého života, kterou Krajský soud v Hradci zamítl rozsudkem ze dne 10. 12. 2015, č. j. 30 A 76/2015 - 53. Krajský soud neshledal důvodnou obecně formulovanou námitku porušení „veřejného zájmu“ ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). K tvrzenému nezohlednění nepřiměřenosti zásahu do stěžovatelova rodinného a soukromého života odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 As 117/2013 - 34, podle nějž tato otázka nemůže být z povahy věci řešena v rozhodnutí o zastavení řízení. Navíc rozhodnutí žalované neznamená pro stěžovatele samo o sobě bezprostřední povinnost opustit území České republiky. Tato otázka by byla řešena až v případném rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Za nedůvodnou označil krajský soud také námitku údajné vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí žalované. Krajský soud sice chápal složitost stěžovatelovy situace, nicméně ta plynula zejména z jeho neopatrnosti při výběru osoby, které svěřil péči o svůj další pobyt v České republice, což nezakládá překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu nyní posuzovanou kasační stížností, a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nesprávné posouzení právní otázky spatřoval v tom, že krajský soud akceptoval chybný a nezákonný postup správních orgánů a sám nekonstatoval, že tímto postupem došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců. Právě tato „změkčující“ ustanovení měla být na jeho případ aplikována, i s přihlédnutím k tomu, že se k vyzvednutí průkazu o povolení k pobytu dostavil již 29. 2. 2012, tedy jen devět dní po uplynutí lhůty; navíc hned téhož dne uvedl a doložil důvody na jeho vůli nezávislé, které mu zabránily, aby se pro již vyhotovený průkaz dostavil v termínu. Šlo přitom o lidsky pochopitelnou a ospravedlnitelnou chybu zaviněnou jeho

zaměstnavatelem, který jej zapomněl včas upozornit na povinnost vyzvednutí průkazu. Správní orgán I. stupně měl tedy podle § 2 odst. 4 správního řádu zohlednit veřejný zájem a ve shodě s § 174a zákona o pobytu cizinců posoudit, zda rozhodnutí nemá za následek nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Zároveň požádal, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, aby měl alespoň po dobu probíhajícího soudního řízení umožněn legální pobyt na území České republiky a nemusel se vrátit zpět na Ukrajinu.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a napadeného rozsudku krajského soudu a vyjádřila nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přistoupil k projednání a rozhodnutí věci samé neprodleně po provedení nezbytných procesních úkonů a rozhodl ji v zákonné lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek (§ 73 odst. 4 s. ř. s., za použití § 107 odst. 1 s. ř. s.); proto nebylo potřebné o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti rozhodovat samostatně.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel i v kasační stížnosti pouze opakuje důvody, pro které se nedostavil k převzetí průkazu o povolení k pobytu ve lhůtě stanovené v § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a zdůrazňuje, že toto zpoždění bylo malé a že jej nezavinil on sám, ale jeho zaměstnavatel. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí prakticky nic nad rámec své žaloby, zejména nepolemizuje s důvody, o něž svůj rozsudek opřel krajský soud. Takto koncipovaná kasační stížnost do značné míry předurčuje rozsah přezkumu kasačního soudu (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Nejvyšší správní soud tudíž především nemůže než zopakovat právní názor krajského soudu, že ustanovení § 169 odst. 8 písm. a) zákona o pobytu cizinců neposkytuje při zastavení řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu prostor k zohlednění takto popsaných důvodů. Podle tohoto ustanovení ve znění účinném do 23. 6. 2014 platilo, že řízení o žádosti se usnesením zastaví, jestliže cizinec *„ve lhůtě podle § 44 odst. 3 nebo § 44a odst. 13 nepřevezme průkaz o povolení k pobytu, pokud v této lhůtě nesdělí, že převzetí brání důvody nezávislé na jeho vůli“*.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stěžovatel navzdory doručené výzvě nepřevzal průkaz o povolení k pobytu ve lhůtě 60 dnů ode dne pořízení biometrických údajů, stanovené v § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. I v kasační stížnosti pouze opakuje, že vyzvednutí devět dnů po uplynutí této lhůty představovalo jen *„lidsky pochopitelnou a ospravedlnitelnou chybu, kterou zavinil stěžovatelův zaměstnavatel, když*

opomněl stěžovatele včas upozornit na povinnost vyzvednutí průkazu.“ Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že tyto důvody včasného nevyzvednutí průkazu nepředstavují „důvody nezávislé na jeho vůli“, které by stěžovateli bránily průkaz včas převzít. Takové důvody totiž musejí mít objektivní povahu, musejí vycházet z okolností na vůli cizince nezávislých. Tak v rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 - 31, Nejvyšší správní soud označil za takový důvod nezávislý na vůli a bránící cizinci učinit určitý úkon ve lhůtách stanovených zákonem o pobytu cizinců (v citovaném rozsudku konkrétně podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) nemoc cizince, respektive dočasnou pracovní neschopnost z důvodu nemoci. Obdobně v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013 - 32, na který odkazoval již krajský soud, Nejvyšší správní soud vyložil pojem okolností na vůli cizince nezávislých následovně: „*Za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.*“

Právní názory vyjádřené zdejším soudem k použití spojení „*okolnosti na vůli cizince nezávislé*“ v § 47 zákona o pobytu cizinců jsou plně aplikovatelné i na jeho § 169 odst. 8 písm. a). Kromě nemoci si pod nimi lze jistě představit i jiné objektivně dané důvody, které pokud by byly sděleny ve lhůtě pro převzetí průkazu, by mohly odůvodnit prominutí zmeškání této lhůty, například živelní pohromy, které by cizinci znemožnily se k převzetí dostavit. Takovým důvodem však jistě není to, že stěžovatel, který byl o lhůtě poučen, na ni zapomněl, a osoba, která mu ji patrně v rámci organizační struktury jeho zaměstnavatele měla připomenout, mu ji nepřipomněla. To je důvod, který je patrně lidsky pochopitelný, jak vyplývá i z rozsudku krajského soudu, zvlášť při vědomí důsledků, které takové opomenutí může pro stěžovatele jako cizince mít; nemůže však založit nezákonnost rozhodnutí žalované, kterou jedině přísluší soudům ve správním soudnictví přezkoumávat. Tím méně pak lze na tomto základě shledat nesprávné posouzení právní otázky ze strany krajského soudu, o něž stěžovatel opírá ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. svou kasační stížnost.

Na tomto závěru nic nemění ani stěžovatelův poukaz na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, podle nějž platí: „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“ Ani v řízení před krajským soudem, ani nyní v kasační stížnosti stěžovatel nijak neupřesnil, s jakým veřejným zájmem bylo podle něj rozhodnutí žalované v rozporu, v jakém ohledu neodpovídalo okolnostem daného případu či jaký nedůvodný rozdíl shledává v rozhodování žalované o své žádosti oproti jiným skutkově shodným či podobným případům.

Co se konečně týče namítaného rozporu rozhodnutí krajského soudu, respektive žalované, s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, toto ustanovení ve znění účinném do 17. 12. 2015 ukládalo správním orgánům zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců „*zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby*

navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem". Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že mělo být posouzeno, zda bude mít rozhodnutí žalované za následek nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že ani v řízení před krajským soudem, ani nyní v kasační stížnosti stěžovatel neuvedl, v čem konkrétně by měl tento údajný zásah do jeho rodinného a soukromého života spočívat. Zejména však souhlasí s krajským soudem v tom, že zastavení řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu není meritorním rozhodnutím a otázku dopadu do stěžovatelova rodinného a soukromého života zde tudíž nebylo třeba řešit. Ke stejnému právnímu názoru ostatně zdejší soud dospěl již v rozsudku ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 As 117/2013 – 34, který se týkal obdobného rozhodnutí o zastavení řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. a § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly a stěžovatel nebyl účastníkem úspěšným, bylo o nákladech řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Soud samostatně nerozhodl o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, proto vrátil stěžovateli přeplatek na soudním poplatku ve výši 1.000 Kč za tento návrh v souladu s ustanovením § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. ledna 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu